

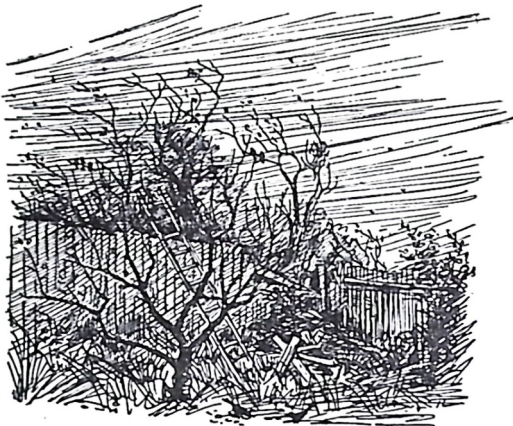
PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 8 * NOVEMBER 1946 * 29. AARGANG

MAANEDENS VERS

Undergang

*Solen svinder, Skyer graane,
Dag og Farver døer.
Og en mat vemodig Maane
staar bag Nattetaagens Slør.*

*Blomster falme, Blade falde,
det er Høst og Død,
og de sidste Fugle kalde,
og den sidste Blomst, vi brød.*

*Det er Høst i vore Sjæle,
det er Nat og Sorg,
og som Genfærd maa vi dvæle
ved vor Lykkes brustne Borg.*

*Tider svulme, Tider briste,
Livet bruser hen.
Og det sidste, vi skal miste,
er den Drom, vi har igen.*

Johannes Jørgensen.

Kære Spejdere!

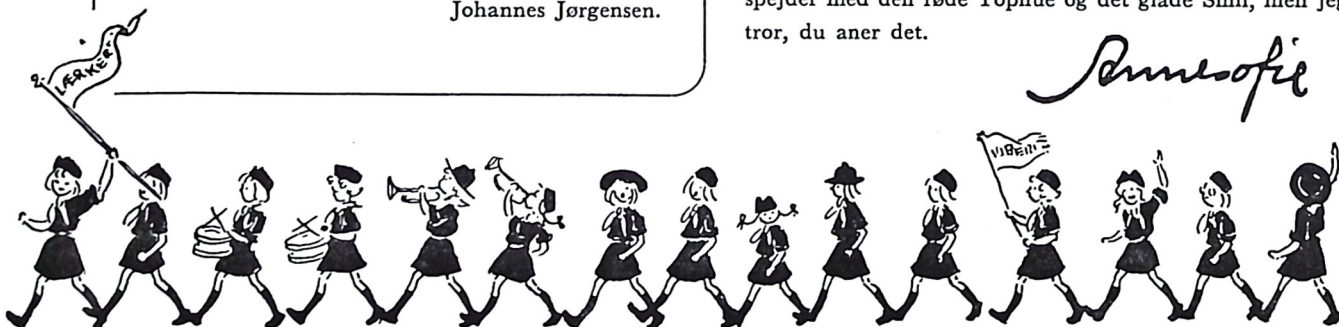
Jeg møder hver Morgen en ikke saa forfærdelig stor Spejder, som jeg traf i Korpslejren; jeg ved ikke, hvad hun hedder, og hun ser ud som alle andre smaa glade Skolepiger, der skynder sig til Skole med en flagrende Manke under en rød Nissehuse og Lærdommen tungt hængt over venstre Skulder. Vi nikker til hinanden og stikker hinanden et lille skævt Smil — mere har vi ikke Tid til, for vi har travlt begge to; men det behøves heller ikke, for vi forstaar hinanden saa vældig godt, vi to, som har en lille Hemmelighed sammen, som ikke kommer nogen af alle de andre smaa og store travle Skolepiger ved.

Og det er egentlig det, der er det væsentlige i alle Kammeratskaber og Venskaber, Mennesker imellem, at der er et noget, som ikke kommer andre ved. Det behøver saamænd ikke at være saa meget, det behøver ikke at være store Begivenheder, — det kan blot være en fælles Tur, en fælles Stemning, et lille Møde paa en Korsvej, bare et lille Nu, hvor man forstod hinanden ganske vel. Jeg traf engang et Menneske, der var saa ked af, at hun skulde holde en Tale for sin Far paa hans 60-Aars Fødselsdag: „— for det, som jeg holder allermest af hos ham, og det, som jeg er allergladest ved, det kommer ikke andre ved end ham og mig.“ Og det er rigtigt og godt saadan. Det værdifulde imellem Mennesker er ikke noget, man skal raabe op om eller lade sin Mund løbe plaprende over med, men det skal man være varsom med og trofast imod. Altfor mange Uoverensstemmelser og Ukammeratskaber Mennesker imellem opstaar ved den altfor megen Snak og Snadren, og fordi man vil tage saa haandfast paa noget, der kun er en lille god Anelse.

Der er sagt og skrevet meget om, at en Spejder er en god Kammerat, og det betyder alt det, I allerede ved og har erfaret med jeres unge Aar, men det betyder ogsaa, at man er trofast mod sine Minder og Oplevelser. Den er rig, som forstod det i Tide.

Dette forstaar du ikke saa meget af, du lille Morgen-spejder med den røde Tophue og det glade Smil, men jeg tror, du aner det.

Annemose

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
FRU ANNESOFIE HERMANN

DU

Lejravisen havde en lille fin Bidragskasse, ned i hvilken mange store og smaa, lange og korte Bidrag plumpede (der var ogsaa Drikkepenge til Redaktøren eller Bladsælgerne sommetider), men dog flest litterære Bidrag. Der var ogsaa et en Dag, hvor Indsenderen spurgte, hvorfor ikke alle Spejdere var dus? Derpaa svarede Redaktøren lidt flabet, at alle maatte sige Du til hende, blot hun selv maatte bestemme, hvem hun vilde sige Du til. Resultatet af denne Uforsigtighed er heller ikke udeblevet, for ogsaa siden Sommerferien har vi modtaget mange smaa Bidrag til Bladet om dette Dusseri.

Det er ingenlunde noget nyt Spørgsmaal, for det opstaar med Aars Mellemrum og bliver saa drøftet inderligt og ufrugtbart, dør hen, glemmes lidt, og opstaar igen, naar Tiden er der.

Tiden synes at være der nu. Naar jeg skriver selv, i Stedet for at tage de mange smaa Bidrag, saa skyldes det i første Omgang, at de fleste er indsendt anonymt, og det er jo ikke saa godt, men mest, at der ikke er nogen, der giver nogen rigtig god Grund til, at alle Spejdere skulde være dus. Det angives, at det er man i andre Lande, eller, at det er det nemmeste; men der er ingen, der giver et virkeligt Bevis paa, at Samhørighedsfølelsen eller det indbyrdes Kammeratskab store og smaa imellem skulde være afhængigt af,

hvordan man titulerer hinanden. Og det er jo vel nok det, der maa siges at være det væsentligste.

Da jeg som sagt i Sommerlejren fik de smaa Breve om dette Emne, saa opstod Problemet for mig igen, og jeg gik og gjorde mine smaa stilfærdige Studier over Emnet. Der var voksne Førere, jeg selv aldrig havde truffet før, og nogle af os sagde hele Tiden „De“ til hinanden, andre sagde straks Du, og atter andre tiltalte jeg selv med „Du“, da der var gaaet et Par Dage, og der var mange smaa Spejdere, der ligesaa selvfølgelig sagde De til mig, som jeg Du til dem, og andre, der sagde Du, første Gang vi mødtes i en Lejr-gade, — og jeg syntes, at det altsammen faldt saare naturligt. Og det er vel det, der er det vigtigste, *at man kan have det naturligt med hinanden*. Ethvert godt Samarbejde er baseret paa dette, et hvert godt Førerskab.

Men det, der falder nemt og ligetil for den ene, gør det jo som bekendt ikke for den anden. For den frejdige, der ikke har Kruseduller paa sit unge Sjæleliv, falder det sikkert saa ligetil at sige glad Du til alle og enhver, der har et Trekløver i Knaphullet, men der er ogsaa de andre, og de er mange, der maa klare sig med Omskrivninger og med at sige „man“, fordi det vil falde dem inderlig akavet ikke at sige De til et voksent Men-

neske, som de aldrig har set for deres Øjne, kun fordi hun har den samme Kjole paa og bærer de samme Farver.

Der er ogsaa mange Lærerinder, der er Tropsførere, og som i Forvejen har deres Hyr med at faa Skoleeleverne til at forstaa, at der ikke bliver gjort Forskel paa Spejdere og Ikke-Spejdere, og det kunde maaske nok knibe, hvis den halve Klasse begyndte at sige Du til hende om Mandagen, fordi de havde bagt Snobrød med hende om Søndagen i Sommersol.

Hvad der gælder for de meget unge af jer, gælder spilleme i endnu højere Grad for de voksne og ældre. For voksne Mennesker, der først er blevet Spejder i en modnere Alder, er der meget at lære, meget man skal indstille sig helt nyt og ungt overfor; man vil gerne have Lov at prøve sig lidt frem, fornemme lidt først. Mellem Børn og unge betyder Du-et ikke saa meget, men mellem voksne betyder det straks en lille Grad af Intimitet, som to hinanden aldeles ukendte voksne Mennesker umuligt kan føle, og som formodentlig kun vil gøre Begyndelsesvanskelighederne større.

I kan selv se, at det er slet ikke saa ligetil et Spørgsmaal. Man kan ikke opstille en Lov om, at alle Spejdere fra Ha-

paranda til Kapstaden er dus, ligesaa lidt som man kan sige, at der skal siges Du til alle under Myndighedsalderen og et ærbødigt De til de i Alder og Visdom større. Det er noget, hver Trop, hver Division, hvert Korps maa ordne som det kan bedst.

Det vigtigste af alt, er dog, at alle kan tiltale hinanden paa en naturlig Maade og have det hyggeligt med hinanden, uden at skulle være nødt til at bruge Tiltaleformer, som er deres Væsen ubekvemt.

Der blev svaret af en Indsender til Lejravisen i Sommer, at det vilde være pinligt, om nogen sagde Du til mig, og jeg saa svarede med De. Og dertil er at svare, at det vil aldrig ske; naturligvis vil man ikke støde hinanden ved en saa direkte Uartighed. Skal man have det hyggeligt sammen, maa man ogsaa lempe sig efter hinanden. Og derfor kan jeg ikke komme til andet Resultat end det, allerede Lejravisen gav — og jeg ved, at mange Hundrede voksne Førere siger som jeg — alle og enhver Spejder er velkommen til at sige Du til mig, og jeg vil kun føle mig glad og smigret derover — men vi har allesammen vor frie Vilje, ogsaa de gamle, og vi maa have Lov at betænke os lidt, før vi farer ud med vort Du! *Annesofie*

PATRULJEN DRAGER PAA *Novembertur...*

Nu falmer Skoven trindt om Land og Blæsten bliver barskere og Jorden mere kold og vaad, men alligevel styrter de „tossede“ Spejdere ud hver Søndag og tager Vejret, som det falder. Og hvorfor egentlig? Er der ikke øde og bart og trist og væmmeligt som de agtværdige Borgere mener, der er? Dertil kan enhver Spejder og ethvert Sportsmenneske sige Nej, „lad Borgerne fryse i Pels og i Kyse“, der er altid dejligt i Naturen, og fra Skov og Mark vender man hver Gang hjem med nye Skønhedsindtryk og med Lungerne fulde af frisk Luft.

Se nu, November — nyd Bøgens høje, blanke, vaade, graa Stammer med Afskygninger af Mos og Alger — Granens dybe Sus, stille Tæthed og

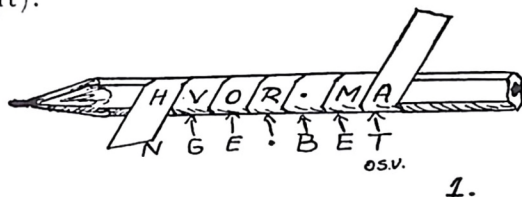
grønne, bløde Mospuder — Skovbundens Mangfoldighed paa Farver i det visne Lov — og naar Øjet søger opad: Træernes fine Netværk af Grene, der svajer i Blæsten som Kulisser for en høj, blaa eller maaske stormomsust Himmel med jagende Skyer. Og hvad mener I om en Pløjemarks fede Linier, der spiller i sort og brunt tit lilla mod Horisonten? Jo, den Pigespejder, der har vaagne Øjne og Sindet opladt for det, hun ser, har mange Glæder ved at trække i Sweater, Regntøj og Fedtlæderstøvler, smøre Nivea paa Næsen og tage Vandrestaven i Haand, selvom Maaneden er November og Temperaturen ikke for Stueplanter.

Naar I nu tager ud paa Patruljetur, saa maa

I sørge for at holde Varmen, ikke for megen Stillesiddende og Skrivi med kolde Fingre, og saa skal Turen lægges gennem det smukkeste og mest afvekslende Terræn, I kan finde. Her er et Forslag, hvor I træner i *Kompas, Ordonnans, Brug af Kort og Kortskitse og egne Maal.*

De første 3 km gaas efter indtegnet Rute paa Kort, som Patruljen faar udleveret af Pf. (der følger med) og Beskeden: „Følg den indtegnede røde Rute og find i Nummerorden de 3 afmærkede Poster 1, 2, 3.“ — Posterne er 2 Punkter i Nærheden af Ruten og 1 for Enden af den f. Eks.: Grøfteknæk, Kæmpehøj, Grusgrav, Diges Kryds med Vej og lign. De findes efter Kortet og Pf. kontrollerer Stedernes Rigtighed og udleverer Posterne i Konvolutter.

Post 1. Forespørgsel paa Morse: 1) I hvad Retning ligger Kirken? (Kompasset bruges). 2) Hvad hedder Skoven, der ligger Øst herfor og 3) Gaarden, der ses i Retningen S. S. Ø.? (Kompas og Kort).

Post 2. „Hvor mange Betegnelser kender I ved et Telt?“ (Opgaven skrives paa en smal Stimmel Papir og vikles tæt om en Blyant. Den tages af og kan kun læses, naar den atter snoes om en tilsvarende Blyant. En saadan er udleveret før Turen eller i Postkonvolutten. Se Tegning, Fig. 1) Hjemmefra har Pf. en Liste over alle Teltbetegnelser: Bardun, Teltpose, Oversejl o.s.v. og Patr. Sp. nævner enkeltvis, hvad de kan, og krydses af. Hvem kender flest?

F	Ø	L	G	•	D	E	N
•	G	U	L	E	•	R	U
T	E	•	P	A	A	•	K
O	R	T	E	T	•	T	I
L	•	P	O	S	T	•	5

2.

Post 3. „Følg Grøften 100 m og gaa saa stik Nord 150 m til Vejkryds, hvor Post 4 er“ (2 Spejdere tager Kompasretningen og Resten skrid-

ter af. Pf. tager Kortet til sig). Meldingen skrives saadan: Re 4 Tsoprovh Sdy Rkjevltm 051 Dronkits aasaaggom 001 Netfö Rgglof — det er Meldingen læst bagfra.

A	B	C	D	E	F	G	H	I
J	K	L	M	N	O	P	R	S
T	U	V	X	Y	Z	Æ	Ø	Å

3.

3 | 3 | 3 = Vis

1 | 3 = paa

2 | 3 | 2 | 1 | 2 | 1 = Kortet

Post 4. Meldingen skrives i Kvadrater og klippes ud meget nøje i 6 Stk., der skal lægges rigtigt sammen. Kortskitse er vedlagt (Husk Nordpil og Maalestok), Fig. 2.

Post 5. Opgaver: 1) Hvor tykt er det opgivne Træ 1 m over Jorden? 2) Hvor højt sidder den angivne Gren? 3) Hvor langt er der mellem de anviste 2 Træer? 4) Hvor bred er det fremviste Blad paa bredeste Sted? 5) Hvor bred er Grøften? (Anvendelse af personlige Maal, kontrolleret af et af Pf. medbragt Maalebaand. Maalning af Grøftebredde, se Haandbogen. Meldingen skrives fortløbende som eet Ord, og for hvert tredje Bogstav indsættes Alfabetets Bogstaver i rigtig Rækkefølge: Hvaorbtycktderedeftogogh ...

Besked om næste Post. Find Punkt 6, der er afmærket paa Skitsen med en gul Ring. Det maa tage 15 Minutter fra nu af (1 km bort i Luftlinie).

Post 6. Opgave: Hvad stod der paa Mindestenen ved forrige Post? Der gives mundtlig Ordonnans 2 Gange af Pf. til hele Patruljen og Kortskitsen inddrages. Patr. maa selv prøve at organisere sig, saa nogle hører specielt paa første Del, nogle paa Midten o. s. v.

„Følg Vejen mod S. Ø. til Vandløbet, gaa mod Strømmen 150 m og herfra til Kæmpehøjen i S. V.-Retning. Herfra til Vejkrydset 20 m V. for den. Følg Vejen mod N. V. til første Kryds, her er Post 7.“

Post 7: Vis paa Kortet hvor I staar og hele Turens Rute (vedlagt ubrugt Kort, Kode som (Fig. 3.)

Vibs.

Nu er det Tid at tænke paa Jule-good-turn!

Inden vi ved af det, staar Vinteren og de lange Aftener for Døren. Hvert Aar bestemmer man, at man skal naa det og det i Løbet af Vinteren, men naar Vinteren er forbi — hvad har man saa i Virkeligheden naaet? Spørgsmaalet er jo ikke saa meget: „Hvordan skal vi faa Aftenerne til at gaa?“ men langt mere: „Hvordan skal vi faa Aftenerne til at slaa til?“

Ok ja, vi Spejdere har meget at gøre her til Jul. Vi skal jo ikke blot tænke paa vor Familie, der skal have fine Julegaver, nej, vi skal ogsaa i god Tid se at finde ud af, hvad vi kan gøre ved Jule-good-turn'en i Aar. Men det er jo kun morsomt at finde paa noget rigtigt godt, ikke? Og naar man alligevel lægger et stort Arbejde i det, hvorfor saa ikke lægge et lidt større i, saa det bliver det helt rigtige. Jeg ved godt, at I alle selv er meget opfindsomme, men jeg vil alligevel prøve paa at give jer et Par Forslag.

For nogen Tid siden var der i et Par Københavner-trope Planer om, at Patruljerne skulde tage sig af de Provinsbørn, der i længere Tid skulde ligge paa københavnske Hospitaler. De er jo som Regel afskaaret fra at faa ret mange Besøg. Denne Plan blev imidlertid ikke godkendt af Hospitalerne, der mente, at det vilde gaa ud over Beskæftigelsesterapeuternes Arbejde, men nu til Jul maa der da netop være noget at gøre. Ikke alene i København, men paa alle Landets Hospitaler ligger der mange Børn, der ikke kan fejre Julen hjemme hos Far og Mor, som vi andre kan. Naturligvis ved jeg godt, at der fra Hospitalets Side gøres en Masse, og at de faar smaa Gaver o. lign., men jeg tror, at det vilde være en mægtig Oplevelse for en lille Dreng eller Pige lige ind til Jul at faa Besøg af en Patrulje, som i Forvejen af Sygeplejersken havde faaet at vide lidt om Patienterne.

Selvfølgelig skal der ikke gives store og dyre Gaver. Det skal absolut være noget, I selv laver, i hvert Fald noget, I vælger med Omhu. Jeg ved ikke, hvordan I har det, men jeg er da ikke nær saa glad for en stor, dyr Gave, der er købt i Huj og Hast, som for en lille, billig, men gennemtænkt Gave.

Til Pigerne kunde I f. Eks. lave en Kludedukke. Hvis en Patrulje er enig om at lave et Par Stykker, kan de være helt billige. Til to Dukker af en passende Størrelse gaar ca. 75 cm Batist (som er en Slags Gummilærred, vældig praktisk til Dukker, der kan blive vasket). Først sys altsaa Kroppen, Armene og Benene hver for sig. Derpaa stoppes alle 5 Legemsdele med Vat, Kapok, Klude eller Savsmuld, hvorpaa de sys sammen paa rette Maade efter Anvisningen. Saa sys Ansigtet. I kan lave Øjnene

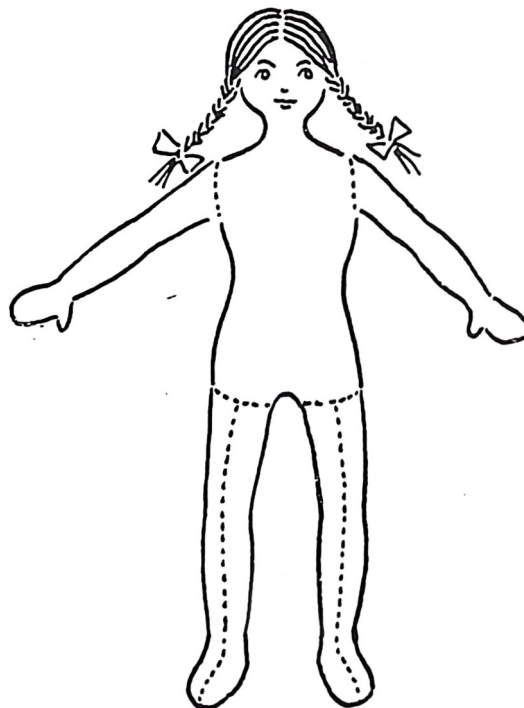
saadan:

og saadan:

Haaret er Kvindens Pryd, og en Kludedukke med Uldgarnsfletninger er simpelthen ikke til at staa for.

Til Drengene er det jo altid vanskeligere at lave noget „Sengelegetøj“, men et Puslespil gaar man aldrig galt i Byen med. Det er godt baade til Piger og Drengene, og det kan I jo lave svært eller nemt efter Alderen (se omst. Tegning).

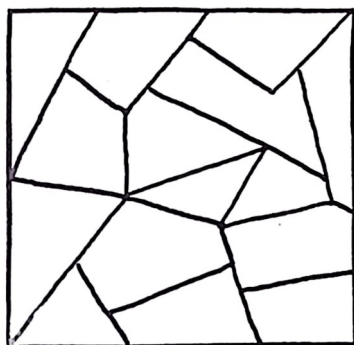
Puslespil kan I lave baade i Krydsfinér, Pap og Karton. Det bedste er naturligvis Krydsfinér. I kan f. Eks. tage en kulørt Forside fra et Ugeblad, helst et Billede, hvor „der sker noget“, og hvor der er mange Farver, ikke i for store, ens Flader. Forsiden klistrer I paa det Materiale, I vil bruge (I maa helst klistre med Dana Lim og lægge det i rigtig god Presse). Hvis I laver Puslespillet i Krydsfinér, lakerer I det nu et Par Gange med klar Celluloselak, hvorefter I paa Bagsiden tegner de Streger, I vil skære Puslespillet ud efter. Et Puslespil af Krydsfinér skal pudses efter i Kanterne med Sandpapir — men med stor Forsigtighed!

Det var kun to Idéer, men der er en Masse andre, f. Eks. en Dukkestue af en Skotøjsæske med Tændstikmøbler. Den vejer ikke meget, naar man skal have den liggende paa Knæene, og den griser heller ikke til i Sengen. Til Drengene kunde I f. Eks. udstyre Skotøjsæsken som en Kobmandsbutik.

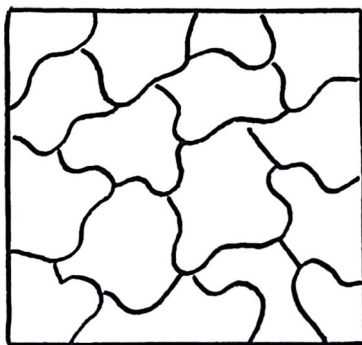
Selvfolgelig skal vi ikke alle kun tænke paa Børnene i Aar. Nogle af jer har maaske dramatiske Evner, og I kunde indøve et Julespil eller lignende og opmuntre voksne eller gamle paa Alderdomshjemmet med. I Tilgift kunde I modellere en lille Skaal eller Lystestage til hver

af Patienterne. Smaa Gipsdekorationer med Grankviste og Lys er kønne og vækker Glæde, men Gips er vanskeligt at faa fat i for Tiden, og en lille modelleret Ting kan man have Glæde af hele Aaret. Husk, at alle modellerede Ting skal laves i eet Stykke. Der kan ikke sættes f. Eks. en Hank paa af et andet Stykke, da den uvægerlig vil falde af, naar Tingen bliver tør. Naar Modellen er helt tør, males og lakeres den. Køb et Par Kilo Ler, det koster ikke ret mange Ører, og prøv saa jeres Evner som Kunstnere, det vil sikkert mere jer!

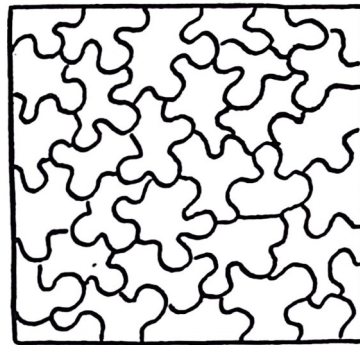
lille M.

mindste

større

størst

Hjemme igen fra England...

Det var fire meget glade og forventningsfulde blaa Divisionschefer, der en mørk Søndag Aften mødtes i London. De tre var kommet sejlene med den nye flotte Baad „Kronprins Frederik“, den fjerde var af rare Spejdere blevet sat i Stand til at gøre Rejsen i Flyvemaskine. I Londons Pigespejderhus „Arken“, der ikke er nær saa stort og flot som vort eget, blev vi gæstfrit og hjerteligt modtaget og fik dejlige, bløde Senge at ligge i. Straks næste Morgen fik vi i Hovedkvarteret Programmet for vores Maanedsoophold i England. Det var broget, en skulde i Lejr i Sydengland, dernæst til Foxlease og Waddow, en anden helt op i Nordengland til en Præstegaard, hvor en Divisionschef længtes efter at faa en udenlandsk Spejderkammerat paa Besøg, en skulde op i Kulminedistriktet og fik der Lejlighed til at komme dybt ned i Gruben og se, hvordan Arbejdet formede sig der, nogle af os vilde mødes til Træning paa Waddow og Foxlease, fire Dage vilde vi faa til egen Raadighed, saa at vi kunde dyrke private Interesser, der gik ud paa at se Børnebiblioteker, Dr. Barnardos Plejehjem, Skoler o. s. v. Endelig vilde vi den sidste Uge faa Lejlighed til at se London.

Jeg maa fortælle lidt om en engelsk Spejderlejr. Hvis man er saa uheldig stillet ikke at have noget Tropsudstyr

til Lejr og maaske har en Tropsfører, der ikke har Lejrpas, kan Troppen henvende sig til en Lejrtræner, som findes i hvert Distrikt. Med hende kan Troppen komme i Lejr, for i Lejr skal Troppen, det er, som hos os, det vigtigste af alt. Paa Waddow-Hall og Foxlease, to Trænings-skoler for Førere, findes faste Lejrpladser, hvor Troppene kan leje Udstyr for en mindre Sum pr. Spejder. Her findes Telte, Kogegrej og hvad der ellers skal bruges. Selve Lejren foregaar omtrent som vore Tropslejr. Hver Patulje faar sit Telt, ofte flere Telte, saa de har altid god Plads at holde Orden paa. Hver Spejder har et vandtæt Underlag at ligge paa, der er ikke Underlag i Teltene, som vi har. Madrasvaar med Halm bruges ikke saa meget, de synes, det er varmere at ligge direkte paa Jorden, men naar vi spurgte dem, om de ikke syntes, det var haardt, bekræftede de det! Lærreds- og Bomuldslagenposer findes ikke i et engelsk Lejrudstyr, det bliver nemt fugtigt, de bruger kun Uldlagenposer, Soveposer eller Tæpper. Om Dagen ruller hver Spejder sin „Seng“ sammen og pakker den som en firkantet Pakke med Knobbaand udenom, den kan saa bruges til at sidde paa eller anbringes paa et Stativ, saa den ikke ligger i Græsset. Lejrarbejder laver de, ligesom vi gør, men der foretrækker jeg dem, I laver,

de er solidere og bedre. Der bliver lagt megen Vægt paa Orden og Renlighed; i store Kedler omtrent som Idakedler, men uden Skorstenen i Midten, sørger Køkkenchefen hver Aften for, at der er saa rigeligt varmt Vand, at alle kan faa et Fad varmt Vand at vaske sig i, og der er afsat Tid paa Programmet hver Dag til dette Foretagende. Vasken foregaar bag Hessiansomhæng, som Troppene selv rejser ved Hjælp af Teltstænger og Barduner, et vandtæt Tag bindes fast med Bændler. I den Forbindelse maa jeg give jer et godt Raad, naar I næste Gang skal forsende jeres Teltstænger. Faa fat paa et Stykke af en gammel Bilslange og klip brede Gummibaand heraf, sæt saadan et Baand omkring hver Ende af et Bundt Teltstænger, saa behøver I ikke spekulere paa, hvilket Knob, der nu er bedst til at hindre Stængerne i at falde fra hinanden.

Hver Morgen efter Flagparaden og Morgenandagten er der Lejrraad med Patruljeførerne, der faar deres Instruktationer og gode Raad om, hvordan man bedst indretter sig for at blive glad for at ligge i Lejr. Da ikke ret mange engelske Born til daglig har Lejlighed til at lære at svømme, sørger de altid for at lægge Lejren i Nærheden af Vand, der dog oftest er en Flod, en Sø eller et Svømmebassin. De sørger saa altid for at have en Fører med, der kan undervise i Svømning.

Ved Lejrinspektionen uddeles hver Dag Plus og Minus til Patruljerne paa forskellig Maade. Et Sted saa jeg en Spejderdukke, der fik Plusserne hæftet paa i Form af smaa Sløjfer, et andet Sted var det fine Stokke, der blev dekoreret, Patruljerne kappedes i Opfindsomhed.

De engelske Spejdere var meget interesserede i at høre noget om vores Spejderarbejde og vilde meget gerne have Kammerater at skrive til i Danmark. Hvis I allerede har en pen-friend, maa I fortælle om vores dejlige Korpslejr, men fortæl ogsaa lidt om Landet, hvordan vores Huse er indrettet, hvordan I gaar i Skole o. s. v., de ved ikke ret meget om det, men vil meget gerne lære det.

Vi havde den store Oplevelse at høre Verdenspigespjederchefen fortælle om sin Rejse rundt til Alverdens Pigespjedere, den Rejse, der var omtalt i sidste Nummer af „Pigespjederne“. Det var spændende i en broget, international Forsamling at høre Lady B. P. paa sin hjertelige, malende og opildnende Maade fortælle om store Parader, fine Middage, Flyvture ud til fjerne Troppe, primitive Ture ud i Junglen, glade Møder med Blaamejser og Spejdere, der var vandret lange Veje for at se hende, Spejdere, der vilde bringe Hjælp til nødlidende Kammerater, alle Steder kunde hun fortælle en lille Historie, sætte sig ned og synge med dem eller bare fortælle om Pigespjedere i andre Lande.

Vi mødte meget stor Gæstfrihed overalt, hvor vi kom frem i Lejre, paa Træningsskolerne og i de private Hjem, hvor vi var indkvarteret. Englænderne havde indbudt 8 Førere fra samtlige Lande, der var blevet befriet efter Krigen, saa det var mange forskellige Nationer, vi mødte. I en Lejr traf vi Spejdere fra Vest-Afrika og Guldkysten, Negre med helt sort Purhaar og ganske flade Næser, fra Australien, fra Canada, Belgien, New Zealand og Ægypten. I den Lejr var der ogsaa en blind Spejder, der boede i sit eget Telt, som hun havde rejst alene paa 3 Minutter, havde kun haft en til at hjælpe med at hamre Plokkene i. Vi snakkede med dem, spiste hos dem og folte, at vi hørte til det samme store Fællesskab, som Spejderne danner over hele Jorden. Vi folte os som Kammerater, hvad enten vi var sorte eller hvide. Gid I selv maa komme ud og føle, at I har Kammerater i alle Lande — alle Vegne er der nogen, der vil modtage jer godt, der længes efter at høre om, hvad I bestiller, og gerne vil have Besøg af jer.

Jo, det har været en begivenhedsrig og lærerig Maaned.

Med Hilsen fra en af de fire.

INTERNATIONALT

Af et Brev fra en østrigsk Pigespjederfører:

„Vor Lejr i Vorarlberg var meget vellykket. Pigespjederne kom sig storartet. Forplejningen var god, da Fransk-mændene havde holdt Ord og havde sendt rigelige Madvarer. Samværet med de franske Pigespjedere var en Oplevelse, og der blev sluttet mange Venskaber, ved Afskeden var der mange Taarer. Det er godt, naar de unge lærer hinanden at kende og ser, at der ingen Grund er til at hade og til at føre Krig. Førerkursus'et lykkedes

ogsaa, og nu er jeg spændt paa de skriftlige Opgaver, det er kedeligt, at vi to ikke kan sidde og tale om dem. Jeg maatte staa i Køkkenet de sidste 14 Dage, da der var forskelligt, der ikke gik, som det skulde. Alle Deltagerne tog gennemsnitlig 5—10 kg paa, det er for mig Løn for mine Bestræbelser.

Ved du, det gør mig tit saa ondt, at jeg er saa gammel (hun er mindst 60 Aar), fordi jeg har den Overbevisning, at alt igen bliver smukt i Østrig, og at vor Ungdom ogsaa har en Fremtid, ligeledes Pigespjederbevægelsen. (Det er Østrigernes store Lykke, at de altid

tror paa en ny „Zukunft“. Derfor havde Nazisterne ogsaa let Spil med mange, der ikke saa Løgnen bagved). Sender dig de 10 teoretiske Spørgsmaal til Føreruddannelsen og vil gerne høre, hvad du mener om dem.

Vi har nu den østrigske Ungdomsdag. Pigespejderne har overtaget Sanitetstjenesten og maa sende 8 Pigespejdere i Ungdomsparlamentet. Er nysgerrig efter, hvad der kommer ud af det. Fra Neder-Østrig kommer der 100 Pigespejdere som Gæster. (Det maa være vanskeligt i et Land, der sulter, men hun mener vel: „never give up“.)

Og saa skriver „Tante Mertz“, som hun hedder, at hun havde ikke faaet Adresserne, jeg havde sendt hende, med i Lejren, men nu bliver de fordelt, saa der kommer sikkert snart Breve fra Østrig.

Fromse.

Postbox

Tak for alle Brevene ang. Canada-Adresse, hav Taalmodighed, det tager Tid at naa til Canada og tilbage igen. Jeg sætter stadig ingen i Forbindelse med Drengene, der er Piger nok. Mange hollandske venter paa at blive afsat, Belgien og Frankrig ligeledes, har Studenterne ikke Mod til at dygtiggøre sig i Fransk? England og Sverige skal have lidt Fred endnu. Australien vil ogsaa gerne korrespondere, ligeledes Tjekoslovakiet (paa Tysk og Engelsk) og Schweiz. Blaamejserne kan skrive med Blaamejser i Norge. Det er et dejligt Vinterarbejde at skrive Breve, en dejlig Maade at lære Geografi og Sprog paa. Jeg tænker her paa den danske Pigespejder, der skrev til mig, at tidligere fik hun altid g× i Engelsk, nu fik hun mg×. Fornylig fik jeg Brev fra en Pigespejder i Jylland, der havde Besøg af sin pen-friend fra Holland. I Slutningen af Brevet havde Hollænderen tilføjet nogle Ord til Tak. Til næste Aar skal den jyske Pigespejder til Holland.

Husk altid at skrive jeres Alder, det er lige saa vigtigt som Adressen.

Fromse.

Efterlysning!

Tak til ALICE, der har sendt mig gode Billeder og andre Opmærksomheder. Du har ti Kroner til Gode fra Fotokonkurrencen, det er lige til et Par Strømper, om du ellers har dit Strømpemærke tilbage, saa det er da nok værd at tage med. Hvis du ikke vil røbe dit fulde Navn overfor mig, kan du jo skrive til Fru Anne Marie Tot Larsen, Vestergade 30 i Odense, og ordne dit og Bladets Mellemværende med hende.

Red.

Korpsnyt

Sølvkorset for Livredning til Kirsten Laursen, Silkeborg

Sidst i Juni Maaned reddede en Silkeborg Pigespejder, Kirsten Laursen, 14 Aar, en ung Mand paa 18 Aar fra Druknedøden. Kirsten opdagede den unge Mand, da han tredie Gang forsvandt under Vandet. Hun sprang resolut i, bjergede Manden i Land og paabegyndte, efter at have sendt nogle omkringstaaende efter Læge og Ambulance, kunstigt Aandedræt. Efter Redningsdaaden forsvandt Kirsten ganske ubemærket uden at opgive sit Navn. Hun blev imidlertid efterlyst i Avisen og maatte give sig til Kende. Vi siger dig Tak, Kirsten, for din good-turn og dit gode Eksempel. Kirsten har faaet Sølvkorset for Redningsdaaden.

Korpskontoret.

Der er saa mange, baade Divisioner og Troppe, der i den sidste Tid har fortalt om, hvordan de har faaet Hytter eller Lokaler, om hvor travlt de har haft med at indrette disse, og om, hvor dejligt de nu har faaet det.

I maa nu ikke tro, at det kun er ude omkring i Tropicene, at der er Travlhed med at indrette Lokale. Vi her paa Korpskontoret er ogsaa flyttet, dog kun til et andet Lokale i samme Hus. Vi bor nu i et stort og lyst Værelse, som har hvidt Tapet med smaa Stjerner paa og festlige, knaldrøde Gardiner, som man bliver i godt Humør af at se paa. Vedbend og Kongevin staar i Vinduet, og vi haaber, de efterhaanden vil vokse sig saa store og kraftige, at de kan danne en frisk Kontrast til de røde Gardiner.

Vi sidder i skinnende, blanke Staalstole ved store, nye Skriveborde med Masser af dejlige, rummelige Skuffer, hvor vi rigtig kan faa Plads til vore Ting. Paa Skrive-maskinebordet er der Plads til begge vore Skrivemaskiner og fikse Hylde med smaa Rum til de forskellige Slags Skrivepapir og Konvolutter.

I kan tro, vi nyder at have faaet saa god Plads. Nu mangler vi blot at faa nogle rigtig gode Spejderbilleder op paa Væggene, for at her skal blive helt i Orden.

Hvis I engang kommer til Odense, er I velkomne til at aflægge os et Besøg i vort nye Kontor, saa I kan se, at vi ogsaa har det rart.

Vi vokser stadig:

Siden sidst er der oprettet følgende nye Troppe: 9. Aarhus (Aarhus Div.), Mou (Nørrejske Div.), Hammershøj (Tjele Div.), 4. København (Frederiksberg Div.), Solbjerg Trop (St. Jørgen Div.).

Spejderpas

Naar I ansøger om Spejderpas til Udlandet, giv da fyl-
dige Oplysninger om Navn, Alder, Spejderalder, Stilling
i Korpsen o. s. v. I maa ogsaa vedlægge en anbefaling fra
jeres Tropsfører eller Divisionschef.

Vil DU være med?

I sidste Nummer af „Pigespejderne“ læste du om de
nødlidende Born i Europas krigshærgede Lande, og om
hvordan Danmark prøver at bringe dem Hjælp, og du har
sikkert tænkt: „Jeg vilde egentlig gerne være med til at
hjælpe disse Born.“ — Men . . . gjorde du Alvor deraf?
Fik du sendt et Bidrag? Hvis du gjorde, er det udmærket,
hvis ikke, saa er der nu en Chance for at faa Lejlighed
til at hjælpe, nemlig gennem „Det Danske Pigespejder-
korps' Hjælpefond“. Bed din Tropsfører fortælle dig nær-
mere derom.

Korpssekretær

3. Thisted Trops 3-Aars Fødselsdag

blev fejret hos Blaamejsfører, hvis Stuer fyldtes af de
ca. 60 Piger. Tropsangen blev sunget, og man mindedes
de større Begivenheder i det Aar, der var gaaet, og særlig
talte man om Korpslejrens Minder og sang Korpslejrens
Sange. Turneringsholdet fortalte om den „dejlige“ Tid i
Turneringsdagene, hvor de bl. a. skulde bage og lave en
Teltstang . . . uha, uha.

„64“ havde digtet en Fødselsdagssang, og der blev ud-
nævnt en ny Tropsassistent, Bimbi. Der var ogsaa Fød-
selsdagsgaver til Troppen, en Tromme og et Album,
hvori der skal sættes Billeder af Troppen og Patruljerne.

Førerne bidrog til Underholdningen med en Komædie
om Prinsesse Morgenfryds Forvandling til en Hund og
hendes Tilbagevenden til Menneskeskikkelse igen, naturlig-
vis ved en Spejders Hjælp.

I Fødselsdagsglæden blandedes desværre ogsaa nogen
Vemod, idet Troppen har maattet sige Farvel til sin højt-
elskede Tropsfører Inger Bro Mikkelsen, Mik, som har
ledet Troppen i omtrent hele dens Levetid. Alle Spejderne
holdt meget af Mik, saa op til hende og havde Tillid til
hende. Troppen takker Mik for hendes store Arbejde og
ønsker hende Held og Lykke videre frem, og Troppens
Tegn, Prærierosen, vil følge Mik som en Erindring om
Tiden i 3. Thisted Trops.

Odin.

Blaavand Divisions Blaamejsedag.

Søndag den 1. September stævnedes Blaamejserne fra
Blaavand Division mod Sig Station.

Da alle var ankommet, marcherede vi med Tromme i
Spidsen til Herregaarden Nørholm, i hvis Skov vi skulde
holde Øvelse. Vi blev modtaget af Divisionschefen, der
havde planlagt Turen. Blaamejserne blev delt i blandede
Kuld. Ledetraaden i Øvelsen var Eventyret om den grim-
me Ælling. Hvert Kuld var selv den grimme Ælling, der
maatte finde Vej gennem Skoven og undervejs maatte løse
en Mængde Opgaver.

Et Sted var der Kimsleg med Æggeskaller, Hønsesjer,
Klatte o. s. v., hos en gammel Kone maatte Kuldet eller
Ællingen stoppe Strømper, et andet Sted skulde der syn-
ges en Sang.

Til sidst naaede Ællingen den blanke Sø, hvor den spej-
lede sig i Vandet og saa sin Forvandling til den smukke
Svane. Saa maatte den plukke en Buket Blomster til alle
de mange Born, der kom og fodrede den, inden den fik
Lov til at flyve hjem og spise sin Madpakke.

Madpakken fik hurtigt Ben at gaa paa efter den lange
Tur i Skoven. Derefter blev hele Flokken delt i tre Hold,
og hvert Hold legede saa forskellige Lege og morede sig
dejligt.

Efter et lille Hvil blev det sidste af Madpakken for-
tæret, før man begav sig ud paa Vandringen til Stationen,
glade og trætte efter en dejlig Dag.

Asta.

Hanne Egebo, Falkonér. Aase Kloch,
Bagheeras Trops, Fredericia. Inge
Madsen og Ane Marie Nielsen, 2. Es-
bjerg. Rita Bredkjær, Skjern.

Ellen Andersen, St. Blichers Trops,
Herning. Gudrun Kofoed Stender,
Ronne. Elsebeth Hansen, Franziska
Goldsmith og Birthe Smith, Falkonér
Trops. Vibeke Bentzen og Birgitte
Skjoldby, 1. Lyngby Trops.

Elsebeth Hansen, Inge Droob, Birthe
Smith, Inga Matzen, Hanne Egebo,
Hanne Thomsen og Birgit Brøchner-
Larsen, alle Falkonér Trops. Anna Je-
spersen og Gudrun Jørgensen, Kibæk.
Henny Andersen, St. Blichers Trops,
Herning. Ellen Petersen og Rita Ole-
sen, Bagheeras Trops, Fredericia. Karen Sørensen og Jytte
Claessen, 1. Esbjerg. Linda Poulsen og Lilly Ulstrup, 2.
Esbjerg. Grete Jakobsen, Birthe Hallum og Inger Møller,
3. Esbjerg. Anna Heine, Vibeke Bentzen, Inger Drewes og
Brita Hamburger, 1. Lyngby Trops.

Akelapatruljens Bedrifter ...

Et internationalt Fremstød.

Kort efter, at Gudrun var kommet ind i Patruljen, fandt hun ud af, at vi ikke var nær nok internationalt indstillet. Dette forbavsede os i høj Grad, for vi havde aldrig skænket den Sag ret mange Tanker. Og hvordan skulde vi nu gribe det an. Nu havde det jo sine praktiske Vanskeligheder at begynde et Samarbejde med amerikanske Spejdere, for Amerika laa den Gang, for 20 Aar siden, længere væk, end det gør nu. I Stedet mente Gudrun kunde vi tage paa Tur med den stedlige grønne Pigespejdertrop, men ogsaa der stødte vi paa Vanskeligheder, for Troppen viste sig at være nedlagt.

Nu var gode Raad dyre, for det skulde sandelig ikke blive ved Tanken, og vi kastede os da ud i en Brevveksling med den nærmeste Bytrop for at aftale en Fællestur og Øvelse med den. Vi fik et Svar, som ikke helt huede os; det var holdt i meget lærerindede Vendinger og var noget med, at „vi godt kunde faa Lov“ at tage med paa en

Øvelse i Storskoven den og den Søndag, Mødetid der og der, med rødt og hvidt Armbind med to mellemstore Tryklaase, Madpakke. Vi skumlede noget over dette med „at faa Lov“, som om de ikke i den lille By skulde være glade ved, at vi vilde være internationale og lege med dem, *vi*, Akelapatruljen, det frie Folk, Herskere over 48 Knob, fantasifuld Samariterudøvelse og elendig Signalering!

Naa, men af Sted tog vi da. Det var et Herrens Vejr den Morgen, Regnen skyllede ned, og nu og da for nogle Stormstød over vore Breddegrader, som vilde de rive Tagene af alle smaa Huse og brække de højeste og vigtigste Skorstene. Jeg tænkte ikke engang over, at det egentlig var flinkt, at de var mødt allesammen, for det plejede vi, og vi vilde være mødt, om det saa havde været Jordskælv. Alle var i vældige, sorte Regnfrakker og Gummistøvler undtagen Wikkelvejr naturligtvis, der ikke kunde tænke sig at besøge fremmede Spejdere i anden Fodbeklædning end nye Laksko. Artige sad vi i Kupéen, hvor man ikke maatte lægge Fødderne paa Sædet, ikke medbringe smaa Hunde, ryge, spytte eller bande.

Vi havde hele Toget for os selv, for det var en af den Slags Sondage, hvor man, hvis man altsaa ikke er i en Akelapatrulje eller en dermed beslægtet Bande, bliver hjemme og gasser sig inden-dørs, mens Regnen løber ned ad Vinduerne med en strid Vældighed, saa man slet ikke kan se ud.

Da vi kom til Nabobyen — efter at vi alle havde forvisset os om, at vi havde husket Arm-bindene med de mellemstore Tryklaase — fandt vi til vor Forbavselse ikke andre der end Føreren, en noget spidsnæset Dame med en vældig Røst og en stor Sydvest, ud over hvis Tagskæg Regnen fossede paa den mest fængslende Maade. Da jeg havde stillet Akelapatruljen standsmæssigt op foran de smaa grønne Tremmedøre, om hvis Karme Rester af Vildvin snoede sig, og hvor et halvt afblæst Reklameskilt klaprende forkyndte, at man burde drikke mere Nisseøl for sin Maves Skyld, traadte den fremmede Fører frem og raabte med sin spidse Stemme, at i den stedlige Trop gik man *ikke* ud i saadan et Vejr, ja, hun havde *forbudt* enhver Form for Spejderidræt, naar Barometeret stod under r'et i variabelt, og hun var kun gaaet herved for en Sikkerheds Skyld, og for at hente Morgen-Berlingeren, da hun ikke havde tænkt sig, at vi kunde være saa letsindige, tankeløse og ufornuftige at begive os ud i et saadant Vejr, sikkert mod vore Mødres Vilje og Vidende. Hun saa ikke andet, end at vi maatte tage hjem med det første Tog, der jo kom om halvanden Time, og vi kunde jo bare gaa ind i Ventesalen. Jeg tror vi alle 8 saa for vort indre Øje saadan en Ventesal, som den findes i alle smaa Provinsbyer med havresuppefarvede afkradsede Vægge, ubestemmeligt graagule Bænke, et anløbet Spejl og en mærkelig Hørm af Venten og Haabløshed og Uudluftethed. Og det vilde man byde os, det frie Folk, at vi skulde henslæbe Timer af vor gladeste Ungdom et saadant Sted? „Tak,“ svarede jeg opmuntret af et Puf i Ryggen fra Gudrun og af en Fornemmelse af, at jeg havde dem allesammen med sig, „Tak, vi maa følge vore Traditioner og Sædvaner som De Deres, vi plejer ikke at lade os afskrække af noget Slags Vejr, som Frk. Jensen ser, og nu gaar vi i Skoven. Hvor mon den nærmeste Vej er?“ Det var vist nok denne lille Episode, der gav os Ry for nogen Uartighed i Divisionen, men det var nu ikke alvorligt ment, og jeg vil se den glade Patrulje, der

nu om Dage lader sig henvise til en Ventesal, naar den er i internationalt Humør og oplagt til til noget vældigt!

Naa, af Sted travede vi nynnende en af vore Krigsmelodier, og vi maatte nynne meget højt, naar vi vilde overdøve Vejret, og naar Korporalen sang meget højt, skete det nemt, at man glemte, hvad det egentlig var for en Sang, man var ved at synge; ja, det var og er nu saadan en Ejendommelighed ved Korporalens Maade at synge paa, det er vanskeligt at høre, hvad hun synger, men hun gør det med en saadan Overbevisningens Glæde, at hendes Sangfryd virker smittende, og man synger med; og hvis det saa ikke er den samme Sang, — ja, saa er der vist ikke andet at sige om det Kor, end at saa lyder det ikke saa godt.

Skoven var stor og ny for os, lidt inde i den var der et stort Naaleskovsparti, hvor der var Læ og dejligt stille, og der holdt vi saa Raadslagning, om vi nu var de sidste overlevende efter Syndflo-den, og hvem der saa skulde være Noa, om vi skulde være Stanley paa Vej gennem Afrika, om vi skulde bringe en Depeche gennem et meget farligt Terræn eller om vi blot skulde vandre opdagende igennem Afrika. Det endte med at blive en Blandingsekspedition, hvor vi fandt, at det vilde være forfærdelig morsomt, om vi traf den forsvundne Missionær, men nok vilde være tilfredse med mindre. Det viste sig da ogsaa ret hurtigt, at vi vist nok skulde være meget glade, om vi fandt ud af Skoven igen, den var stor og vildsom og mennesketom. Og det regnede. Paa vor Vej gennem Afrika eller Mesopotamien saa vi mange mærkelige Ting, Gudrun fik os til at se Giraffer og lyserøde Elefanter bag Træerne, og Vera Vips opførte en spansk Mavedans, som hun just havde lært i en lille Negerby hos en venligsindet Stamme. Vi lærte den snart alle, og den var meget virkningsfuld, naar Regnstrømmene rullede ned ad vore sorte Regnfrakker. Naturligvis kom der et Øjeblik, hvor Wikkelvejrs Laksko sprak, man kunde ligefrem høre det; det kom os altid lige uforberedt, selv om vi havde oplevet det talrige Gange. Gudrun vilde tvinde hende et Par Sandaler af Græs, men afholdt sig fra det, da Græssene var saa vaade, men ved et sindrigt System med Armbindene med de mellemstore Tryklaase og Lommesejlgarn lykkedes det at holde

Skoene nogenlunde sammen. En Tid bar vi hende i Triumf paa en Grenbaare, og hun var da Fru Noa, der træt af den meget Madlavning til hele Verden, blev baaret i Land af Noa og Sønnerne Sem, Kam og Jafet. Men Grenbaaren gik i Stykker, og det gjorde saa ondt, at Wikkelvejr foretrak at humpe videre.

Paa et Tidspunkt, hvor vi konstaterede, at vi alle havde glemt vore Ure, at vi ikke anede, hvad Klokken var, og slet ikke hvor vi var, eller hvilken Vej, der vilde føre ud paa den anden Side af Afrika, skete der det mærkelige, at vi kom til en Eng, hvorigennem der bugtede sig en bred og strid Aa, og ned ad den lige imod os skulpede og hoppede en lille Baad, der havde benyttet Løjligheden til at rive sig løs. Det var *for* fristende! Vi indfangede Arken, besteg den og kunde lige være der. Et Par Aarer laa der i Bunden af Baa-den, og iøvrigt førte Strømmen os af Sted. Vi grundede meget over, hvad det var for en Flod, vi var paa, og hvor den skulde hen, indtil Gudrun regnede ud, at det naturligvis var Susaaen i i al dens efter danske Forhold Vældighed, og at vi sikkert var paa Vej mod Havet. Nu var Søspejdere jo slet ikke opfundet paa Noas Tid og heller ikke paa vor, og vi var ikke saa ferne til det med at slaa Glas, hale en Ende op og hvad det hedder alt sammen, saa vi blev enige om, at vi hellere maatte gaa i Land, naar vi nærmede os menneskelige Boliger, og ret snart fandt vi vort Ararat. Med det frie Folk præsentabelt arrangeret gik vi op til den allerhyggeligste gamle Gaard, man kunde tænke sig for at spørge, hvor vi var. Det viste sig saa heldigt, at det var Præstegaarden, og Præsten selv kom ud og saa, hvor vaad man bliver af at have Principper og lege Noa, og Bud blev der sendt efter „vor Mor“, og der kunde slet ikke være Tale om andet, vi skulde ind og varmes og tørres.

Og det var forresten slet ikke saa ilde. Ganske vist blev vi grebet af en stor Indendørsøvnighed af Varmen og Tobaksrøgen og mange Søndag-eftermiddagsmenneskers Snakken, men vor Mors Kaffe gjorde os kvikke igen. Pludselig viste det sig, at en stor blegbumset Pige, der var til Stede, var Spejder og netop en af dem, med hvem vi skulde have haft den udmærkede Øvelse i den vaade Skov; med Samkvemmet blev det imidlertid saa som saa, for hun blev glørd helt ud i

Ørerne, hver Gang vi spurgte hende om noget, og vred Munden sært som i Krampe i Stedet for at svare, og kom ganske pludselig til det Resultat, at hun maatte skynde sig hjem og læse Lektier. Saa det var den Internationalisme, vi havde ud af den Søndag.

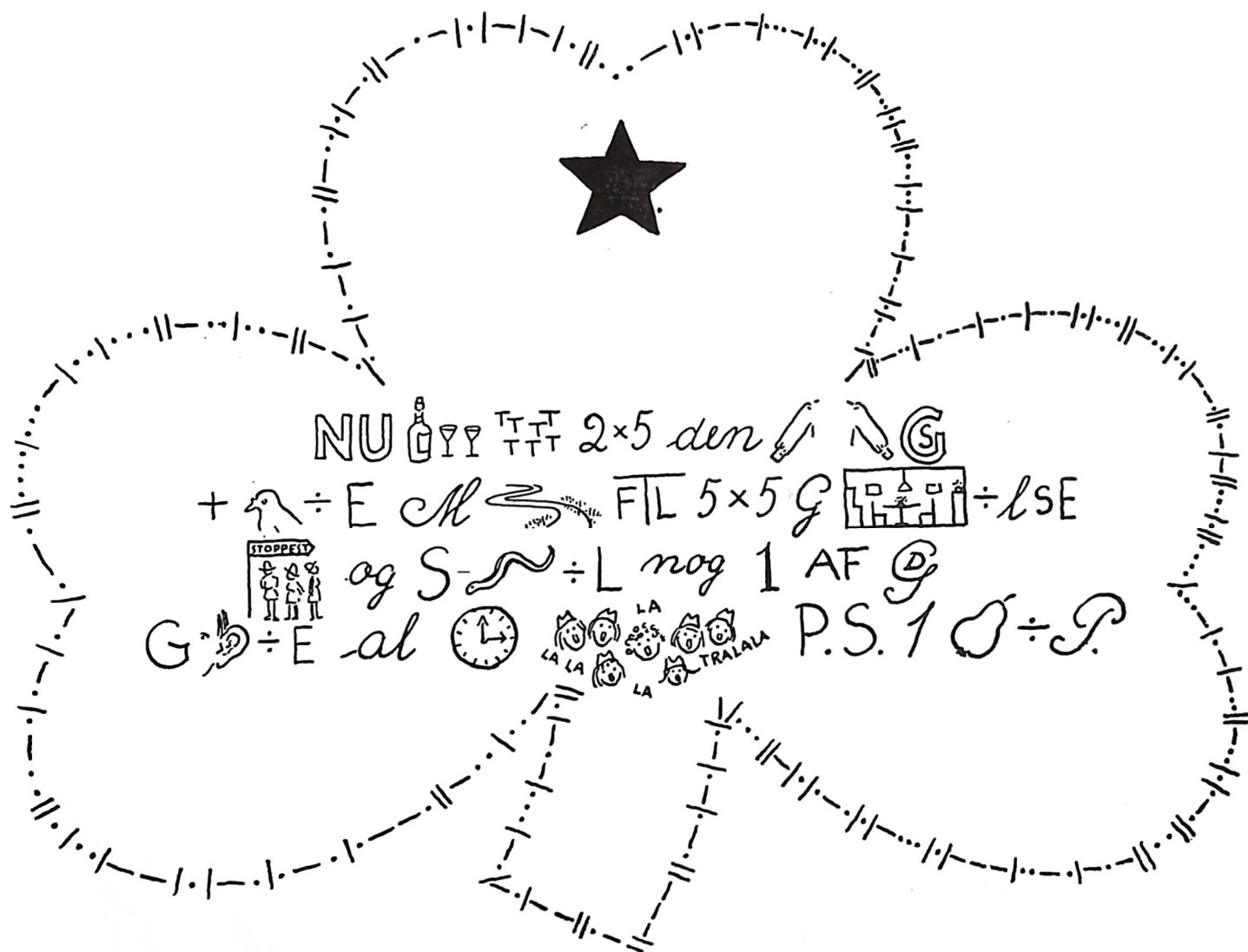
Bedre var det, at Dyr lægen og en anden rar, larmende Mand, der ogsaa var til Stede pludselig kom i Tanker om, at de jo netop skulde ned ad vore Kanter til og spille L'hombre, og at saa kunde de da ligesaa godt tage os med i Forderne.

Saadan endte da den Tur, der havde været viet den gode Vilje til at skabe et Kammeratskab ud over Patruljens snævre Grænser. Den gode Vilje druknede jo bogstavelig talt i Regn, og maaske var vi ikke rigtig modne til et saadant Kammeratskab endnu. Det blev ikke rigtigt til mere end Stordrømmerier, naar vi kunde ligge sammen paa den solbeskinnede Skraaning op mod Skoven saadan en himmelklar Majdag og kigge op mod de sejlene Skyer. Saa gik Tankerne paa Langfart, saa blev Planerne vældige, og saa var der saa meget, vi vilde saa godt og saa varmt. Snakken gik godt saadan, naar man laa og saa op i Luften og ikke paa hinanden, for det kan godt være flovt at snakke for meget om det, som man drømmer om.

Siden blev vi voksne, og senere kom Krigen. Og hvis nu vi otte laa paa Bakken derhjemme, hvordan vilde Drømmene saa se ud? *Akela.*

DEN LETTE SIDE

I denne Rebus staar et Vers og i Kløveret et andet. Læs dem, skriv dem og send Løsningen til Korpskontoret i Odense inden 1. December, saa kunde det jo godt være, at der vankede en god Præmie til Vinderne.

Lil.

Lidt Psykologi for Patruljeførere

— Det er heller ikke Meningen, at hvert eneste Møde Aaret rundt skal være Træning og atter Træning, nej, Afveksling skal der til. Tidligere var det ofte saadan, at Spejderne trænede som smaa vilde de sidste 2 Maaneder før Sct. Georgsdag, og naar den saa var overstaet, slap-pede de af igen til næste Aar. Det er ravsrukende forkert, og det synes jeg ogsaa vi er kommet helt væk fra, heldigvis. Nu er det lige ved at gaa til den anden Side — det er heller ikke godt, og det viser sig ofte uholdbart i Længden. Spejderne maa ikke kun træne for at faa en hel Række Mærker paa Ærmet eller for at komme længere end den ene og den anden — det er en usund Maade at træne paa og skaber kun Vrøvl i Patruljerne. I skal træne fornuftigt med Spejderne, jævnt hen hele Aaret, og I skal ved at vække deres Interesse faa dem til at træne om de Mærker, de vil faa mest Brug for — dem, der giver dem mest. Vores Duelighedstegn i den nuværende Form er ganske udmærkede og meget forskellige, saa det skulde være let nok for Spejderne at finde nogle, der interesserer dem.

Det, at gøre Møderne morsomme, afvekslende, interessante og belærende, er jeres Opgave. Løser I den, som I skal, vil I opnaa at faa dygtige og interesserede Spejdere, som I vil faa megen Fornøjelse af og faa Lov at beholde i Patruljen.

Og pas saa paa, at I ikke faar en enkelt eller 2 Spejdere, der sakker bagud, fordi de ikke kan lære saa hurtigt som de øvrige i Patruljen. Det er altid morsomt at arbejde med Spejdere, der er velbegavede, men de, der har lidt sværere ved at lære, har fuldt ud lige saa megen Ret til

være med, som de andre. De har det sikkert svært i Skolen, har svært ved at lære, faar sjældent Ros og ikke særlig gode Karakterer, og det skal og maa ikke ramme dem i Patruljen ogsaa. De Spejdere trænger netop til at roses og opmuntres, og skulde det ske, at I har en Spejder, som f. Eks. ikke kan lære Vers og heller aldrig har kunnet det i Skolen, maa man ikke lade det afholde hende fra at faa 3. Kl. Prøven. Saa vil hun nemlig efterhaanden helt miste Modet. Ved at give hende III Kl. Mærket er der Haab om, at hun gør alt, hvad hun kan, for at blive dygtig og fortsætter med II. Kl. Prøven med Interesse — og hvem ved, om saa ikke ogsaa Versene pludselig kommer en Dag. Dette skulde dog være en Undtagelse, normalt skal Spejderne selvfølgelig kunne det, de faar deres Mærker for, ellers er der ingen, der kan være tjent med at bære Mærkerne.

Ved Træning til 3. Kl. Prøven kan man som Regel faa Spejderne til at følges ad, men allerede ved 2. Kl. Prøven er der nogle, der løber i Forvejen, mens andre sakker agterud — og saa skal vi til at passe paa. Sommetider er det kan en venlig Opmuntring, der skal til, for at faa en Spejder til at tage sig sammen, eller Bevis paa, at man nærer Tillid til hende og regner det som givet, at hun kan faa sin 2. Kl. Prøve samtidig med de andre. Dog maa I endelig ikke lade alle Patruljens Spejdere vente paa hinanden, de skal have Lov til at træne uafhængigt af hinanden, men I skal have Øjnene aabne for de mere langsomme og hjælpe dem, alt det I kan. Og husk, at en Spejder ikke er værdig til at faa sin 1. Kl. Prøve, fordi hun kan de Ting, der kræves til Mærket, hvis hun samtidig er en daarlig Kammerat og kun træner for selv at fra Mærket og ikke til Patruljens Bedste. Nej, den, der skal have 1. Kl. Mærket, skal være en helt igennem 1. Kl. Spejder.

Jeanne.

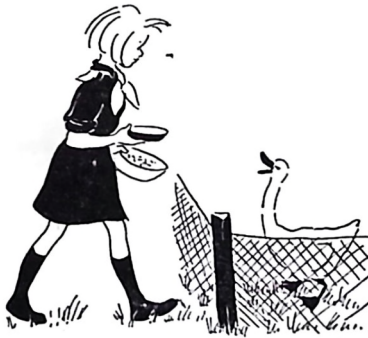
TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Sin Omtanke Tinka har brugt med Flid; der er meget at huske paa; hun Gaaseæg skaffed' ved Foraarstid, il Hønen at ruge paa.

Af Ægget kom Kyllingen — dunet og blødt, en lille henrivende een. Tinka den fodred', den var saa sød paa sine vaklende Ben.

Den spiste og voksed', blev stor og Rot — en Gaas kender ingen Maade, og Tinka var stolt, og propped' den godt; det skulde Familien baade.

Ved Mortenstid er den blevet fed, som en rigtig Gaas bør være; men Tinka har tabt sin Kærlighed; en Slagtning hun ikke kan bære.

»Be Prepared« by A.M. May-
mard, de engelske Pigespej-
deres Haandbog. . **Kr. 5,75**

Husk i Aar at faa Pigespejder-
lommebogen 1947 **Kr. 2,00**

Duelighedstegnbogen (ud-
kommer ca. 1. Dec.) **Kr. 0,55**

Omkring 1. Dec.
sender vi
Depotets
Juleprisliste
til alle
Tropsførere. —
Husk selv
at faa den!

Pigespejder- **DEPOTET**

LUNDSGADE 6 . KØBENHAVN Ø . TLF. ØBRO 8383

Det danske Pigespejderkorps Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Overlæge P. Guildal, Vesterled 29, Kbhvn. Ø.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Suzanne Lassen, Nyhavn 63, Kbhvn. K.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, Kbhvn. Ø.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssø-
gade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup,
hvortil alle Bladbidrag sendes inden den 5. i hver

Maaned, hvis de skal naa at komme i Betragtning i
det først udkommende Blad.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, Stationen, Maaløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR

I KØBENHAVN

Lundsgade 6, Kbhvn. Ø. Telf. Øbro 8383.

Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøgade 199, Odense. Postgiro 33633. Alle Bi-
drag til Bladet sendes inden den 25. i Maaneden
for at kunne komme med i det først udkommende
Blad.